

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. Petry Weissové a JUDr. Terezy Kučerové v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2024, č. j. 10.01-000136/24-0003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2025, č. j. 17 A 57/2024-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), Okresní soud v Děčíně rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 15 C 119/2022-64, uložil žalobci povinnost zaplatit společnosti Vodafone Czech Republic, a.s. (dále jen „společnost Vodafone“) částku 1.861 Kč představující úhradu za poskytované internetové připojení, v částce 360 Kč návrh společnosti Vodafone zamítl, tím nahradil příslušná rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (výrok I.), zamítl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal náhrady škody ve výši 1.756 Kč (výrok II.), a uložil žalobci povinnost zaplatit společnosti Vodafone náhradu nákladů řízení ve výši 18.102 Kč. Odvolání proti tomuto rozsudku Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 13. 12. 2023, č. j. 12 Co 305/2023-80, odmítl pro nepřípustnost, protože se u obou uvedených nároků jednalo o částky nepřevyšující hranici 10.000 Kč a bylo tak na místě aplikovat ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř., jež omezuje přípustnost odvolání v bagatelních věcech.

[2] Následně se žalobce obrátil na žalovanou se žádostí o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), a to pro zastoupení v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti uvedenému usnesení odvolacího soudu. Žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 4. 2024, č. j. 10.01-000136/24-0003, však žalobci advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby neurčila, neboť se jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 věty třetí zákona o advokacii. Námitky žalobce ohledně způsobu doručování jsou totiž nedůvodné, neboť podle procesních předpisů byl okresní soud oprávněn doručit usnesení odvolacího soudu a zároveň předmětné usnesení obsahuje doložku „Shodu s prvopisem potvrzuje R. D.“ a platný elektronický podpis s časovým

razítkem. Navíc takové námitky nemohou mít ani ústavněprávní přesah. Dále žalovaná poukázala na judikaturu Ústavního soudu, zejména na jeho náleze ze dne 3. 5. 2016, sp. zn. II. ÚS 918/16, ve kterém se uvádí, že bagatelní částky „*již s ohledem na svou výši nejsou schopny představovat porušení základních práv a svobod. Tento výklad nelze chápat jako denegatio iustitiae, nýbrž jako promítnutí celospolečenského konsensu o bagatelnosti výše uvedených sporů do výkladu základních práv*“. Podle žalované tak lze mít za to, že žalobce bude se svojí ústavní stížností zjevně neúspěšný, neboť Ústavní soud nemá důvod posuzovat věc jinak a vyvodit jiné závěry, než jak jsou uvedeny v jeho judikatuře.

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 25. 2. 2025, č. j. 17 A 57/2024-30, zamítl jako nedůvodnou. Městský soud se ztotožnil s právním hodnocením žádosti žalobce žalovanou a doplnil, že podle judikatury Ústavního soudu bagatelnost v právním smyslu není vždy totožná s bagatelností ve smyslu faktickém a je nezbytné posuzovat bagatelnost částky také ve vztahu ke konkrétní osobě, na kterou soudní rozhodnutí dopadá, resp. k jejím sociálním a majetkovým poměrům a dalším okolnostem případu. Ústavní soud dále připustil, že ve zcela ojedinělých případech se může jednat o natolik zásadní zásah, že přezkum příslušných soudních rozhodnutí nelze z jeho strany zcela vyloučit. (srov. náleze ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 3725/13, body 29 až 35). Žalobce však neuvedl důvody, pro které by jeho soudní spor mohl být považován za výjimečný případ, kdy je zásah do ústavně zaručených práv natolik intenzivní, že musí být podroben přezkumu ze strany Ústavního soudu. Námitka žalobce ohledně vady v doručení usnesení odvolacího soudu je pak postavena ryze na spekulaci. Městský soud tedy nespatriil žádné věrohodné indicie, že došlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces. Proto považoval za zjevné, že určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby spočívající v zastoupení žalobce v rámci řízení o ústavní stížnosti proti usnesení odvolacího soudu by nemohlo vést k účinnému uplatnění nebo bránění jeho práva, v důsledku čehož je rozhodnutí žalované v souladu se zákonem.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s., *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*.

[6] Účelem tohoto ustanovení není omezit právo na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachovat kasační charakter řízení před Nejvyšším správním soudem, jak vyplývá z jeho rozsudku ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 345/2020-17. Předně je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58, znamená, že „*uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*.“ K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, podle kterého „*kasační stížnost, která*

pokračování

beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřijatelná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. (...) V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“ V dané věci má stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie, a proto lze naposledy uvedený judikát vztáhnout i na jeho osobu.

[7] Závěry veškeré citované judikatury jsou bezesbytku aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Stěžovatel v kasační stížnosti totiž toliko zopakoval obsah rozsudku okresního soudu i usnesení krajského soudu vydaná v občanskoprávním řízení, rozhodnutí žalované o neurčení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, žaloby proti němu směřující, jakož i rozsudku městského soudu. Přitom nikterak nezpochybnil závěry napadeného rozsudku o ryzí spekulativnosti namítané vady doručení usnesení odvolacího soudu a o neuvedení žádných skutečností, pro které by měl být jeho civilní spor považovaný za ojedinělý případ vyžadující přezkum ze strany Ústavního soudu, ačkoliv se jednalo o rozhodné důvody pro zamítnutí žaloby. Stěžovatel ve vztahu k rozsudku městského soudu jen poukázal na v něm zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 3725/13, s tím, že beze zbytku dopadá na důkazně doložený skutkový stav, aniž toto své tvrzení jakkoli konkretizoval.

[8] Za této situace lze uzavřít, že kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 s. ř. s., v důsledku čehož podle § 104 odst. 4 téhož zákona není přípustná. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu